

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Camilla Läckberg

Sirena

Traducere din suedeză
de Simona Țețea

Fusese conștient că, mai devreme sau mai târziu, totul avea să iasă din nou la iveală. Ar fi fost cu neputință să ascundă așa ceva. Fiecare vorbă îl adusese mai aproape de acel lucru cumplit și de nerostit. Un lucru pe care, timp de mulți ani, se chinuse să-l reprime.

În clipele acelea nu mai exista cale de scăpare. Mergând cât de repede îl țineau picioarele, simțea aerul dimineții năpădindu-i plămâni. Inima îi spărgea pieptul. Nu voia să se ducă, însă nu avea de ales. Drept urmare, lăsase ca soarta să decidă. Dacă avea să găsească pe cineva acolo, se vedea nevoit să rupă tăcerea. Dacă nu găsea pe nimeni, își continua drumul spre serviciu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Însă bătăile sale în ușă căpătară un răspuns. Pătrunse înăuntru și, cu ochii întredeschiși, se chinui să distingă ceva, în semiîntuneric. Persoana din fața sa nu era cea pe care se aștepta să o vadă. Dinaintea lui se afla cu totul altcineva.

Părul lung al femeii se undui ritmic, dintr-o parte în alta, în vreme ce el o urmă în camera alăturată. Bărbatul începu să vorbească și să pună întrebări. Gândurile i se învârtau în minte. Nimic nu era așa cum părea; nimic nu era bine, deși

ai fi zis că lucrurile stau exact invers. Deși complet nelalocul lui, totul părea a se potrivi.

Brusc, bărbatul amuți. Ceva îl izbise în plex, cu o forță ce-i curmase vorbele, în mijlocul frazei. Își plecă privirea și văzu cum sângele începe să șiroiască, de-ndată ce cuțitul fu scos din rană. Apoi simți o nouă săgetare, mai multă durere și o lamă ascuțită răsucindu-i-se în trup.

Era conștient că îi sosise sfârșitul. Totul avea să se încheie în clipa aceea, deși îi rămăseseră atât de multe lucruri de făcut, de privit, de trăit. În același timp, era și o fărâmă de dreptate în toate astea. Nu meritase traiul bun de care se bucurase și nici toată dragostea ce-i fusese dăruită. Nu și după faptele săvârșite.

După ce durerea îi paraliză simțurile, iar cuțitul încetă să se mai răsucescă, apa îl împresură. O barcă se legănă pe valuri. Odată învăluit de marea glacială, bărbatului i se curmară toate celelalte simțuri.

Ultimul lucru pe care și-l aminti fu părul ei. Lung și închis la culoare.

— Dar au trecut trei luni de-atunci! De ce nu l-ați găsit?

Patrik Hedström își aținti privirea asupra femeii aflate dinaintea lui. De fiecare dată când o vedea, aceasta îi părea și mai extenuată. Iar femeia venea o dată pe săptămână la secția de poliție din Tanumshede. În fiecare zi de miercuri. Căpătase obiceiul odată cu dispariția soțului ei, la începutul lunii noiembrie.

— Facem tot posibilul, Cia. Doar știi asta.

Ea dădu din cap, fără să spună o vorbă. Măinile, pe care și le ținea împreunate în poală, îi tremurau. Apoi femeia îl privi, cu ochii înlăcrimați. Nu era prima oară când Patrik se confrunta cu o asemenea situație.

— Nu se mai întoarce, nu-i așa?

În clipele acelea, nu îi tremurau doar mâinile, ci și vocea, iar Patrik fu nevoit să reziste impulsului de a ocoli biroul și de a o alina pe femeie cu o îmbrățișare. Însă el rămase calm și plin de profesionalism, reflectând asupra modului în care să reacționeze, cu toate că un asemenea comportament se opunea vehement instinctelor sale protectoare. În cele din urmă, trase adânc aer în piept și spuse:

— Nu, nu cred că se mai întoarce.

Femeia nu-i mai adresă alte întrebări, însă Patrik își dădu seama că vorbele sale nu făcuseră decât să confirme

ceea ce Cia Kjellner știa deja. Soțul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Pe data de trei noiembrie, Magnus se trezise la ora șase și jumătate, făcuse duș, se îmbrăcase, apoi îi salutase mai întâi pe cei doi copii ai săi, apoi pe soția sa, care tocmai plecau împreună. La scurt timp după ora opt, Magnus fusese văzut părăsind casa, în direcția locului său de muncă, Ferestre Tanum. După aceea, nimeni n-a mai știut încotro o apucase. Nu-și făcuse apariția acasă la colegul său, care trebuia să-l ducă spre birou cu mașina. Undeva între locuința sa, din cartierul învecinat terenului de sport, și casa colegului, din zona terenului de golf în miniatură, Magnus Kjellner se făcuse nevăzut.

Polițiștii examinaseră fiecare aspect al vieții lui. Emisese o alertă generală de dispariție și interogaseră peste cincizeci de persoane, incluzând colegi de muncă, membri ai familiei și prieteni. Căutaseră datorii care l-ar fi putut sili să fugă, căutaseră amante secrete. Investigaseră posibilitatea ca el să fi deturnat fonduri ale companiei la care era angajat — orice ar fi putut explica motivul pentru care un bărbat respectabil, în vârstă de patruzeci de ani, cu nevastă și doi copii adolescenți, și-ar fi părăsit pur și simplu căminul și ar fi dispărut. Însă poliția nu găsisese nicio urmă. Nimic nu indicase faptul că ar fi plecat în străinătate și nici nu fuseseră extrași bani din contul bancar comun al cuplului. Magnus Kjellner pur și simplu dispăruse fără urmă.

După ce o conduse pe Cia spre ieșire, Patrik bătu prudent la ușa Paulei Morales.

— Intră, zise ea.

Bărbatul păși înăuntru, închizând ușa în urma lui.

— Iar a venit soția?

— Da, oftă Patrik, luând loc pe scaunul pentru vizitatori.

Își ridică picioarele pe birou, dar le coborî apoi rapid, după ce Paula îi aruncă o privire fioroasă.

— Crezi că e mort?

— Mă tem că da, răspunse Patrik, exprimându-și pentru prima dată cu voce tare bănuiala pe care o avusese din momentul dispariției lui Magnus.

— Am verificat totul, individul nu avea niciunul dintre motivele obișnuite pentru a se face nevăzut. S-ar părea că a plecat într-o zi de acasă și... dus a fost.

— Dar nu a fost găsit niciun cadavru.

— Așa e, niciun cadavru, zise Patrik. Și unde ar trebui să căutăm? Nu putem să dragăm toată marea și nici să scotocim toate pădurile de pe lângă Fjällbacka. Tot ce putem face e să stăm cu mâinile-n sân și să sperăm că îl va găsi cineva. Mort sau viu. Fiindcă eu altă soluție nu văd. Și nici nu știu ce să spun atunci când Cia își face apariția aici, săptămână de săptămână, sperând ca noi să fi făcut cine știe ce progrese în cadrul anchetei.

— E modul ei de a face față situației. Îi dă senzația că acționează totuși într-un fel, în loc să stea pur și simplu acasă, așteptând vești. Pe mine, de exemplu, m-ar înnebuni o situație ca asta.

Paula aruncă o privire către fotografia pe care o ținea lângă computer.

— Înțeleg, zise Patrik. Însă nici nu ajută în vreun fel.

— Nu, firește că nu.

Timp de câteva clipe, biroul înghesuit se cufundă în tăcere. În cele din urmă, Patrik se ridică în picioare.

— Sperăm că o să apară. Într-un fel sau altul.

— Presupun că ai dreptate, spuse Paula, părănd însă la fel de abătută precum Patrik.

— Ce grăsună!

— Tu vorbești! exclamă Anna, privind-și sora în oglindă și făcând semn spre pânțele Ericăi.

Erica Falck se întoarse din profil, întocmai ca Anna, și se văzu nevoită să-i dea dreptate acesteia. Dumnezeu, era imensă! Arăta ca o burtă gigantică de care, doar de dragul aparențelor, era atașată o micuță Erica. Întocmai așa se și simțea. Prin comparație, trupul său fusese miraculos de suplă pe vremea când era gravidă cu Maia. Însă de data aceasta, Erica purta în pânțele doi bebeluși.

— Chiar nu te invidiez deloc, spuse Anna cu sinceritatea brutală a unei surori mai mici.

— Mulțumesc mult, zise Erica, înghiontind-o ușor cu pânțele.

Anna o împinse, la rându-i, și amândouă se dezchilibrară. Preț de o clipă, își flutură mâinile prin aer, încercând să rămână în picioare, după care începură să rădă atât de tare, încât fură nevoite să se așeze pe podea.

— E incredibil! exclamă Erica, ștergându-și ochii de lacrimi. Nimeni n-ar trebui să arate în halul ăsta. Sunt o corcitură între Barbapapa¹ și bărbatul din filmul cu

¹ Personaj comic, asemănător unei mase gelatinoase, dintr-o serie franțuzească de cărți pentru copii. (N.t.)

Monty Python², care explodează după ce mănâncă o ciocolățică mentolată!

— Ei bine, sunt etern recunoscătoare pentru faptul că vei avea gemeni. Datorită ție, prin comparație, mă simt ca o nimfă suplă.

— Să-ți fie de bine, răspunse Erica, încercând să se ridice.

Dar nu reuși.

— Stai, te ajut eu! strigă Anna, care însă pierdu, la rându-i, lupta cu gravitația și ajunse iar în poziția șezut.

Privindu-se una pe cealaltă, amândurora le trecu prin minte același gând. Apoi strigară la unison:

— Dan!

— Ce e? se auzi de la parter vocea bărbatului.

— Nu ne putem ridica în picioare! țipă Anna.

— Ce-ai zis?

Îl auziră urcând pe scări și venind spre dormitorul pe podeaua căruia se aflau ele.

— Ce naiba faceți voi două? se amuză Dan, văzându-le pe logodnica lui, Anna, și pe sora acesteia stând jos, în fața oglinzii.

— Nu ne putem ridica în picioare, zise Erica, încercând să pară cât mai demnă cu puțință atunci când întinse mâna spre el.

— Stați așa, să aduc macaraua, zise Dan, prefăcându-se că pleacă înapoi la parter.

— Ia potolește-te, spuse Erica, în vreme ce Anna râdea atât de tare, încât fu nevoită să se întindă pe podea.

² Trupă britanică de comedie de la sfârșitul anilor '60, printre scenetele căreia se numără și cea în care personajul supraponderal „Di Creosote” explodează la finalul unei mese copioase, din cauza ultimului duminic — o ciocolățică mentolată minusculă. (N.t.)

— Bine, hai să încerc.

Dan o apucă de mână pe Erica și începu să o tragă în sus.

— Ufffff, gemu bărbatul.

— Te rog, încetează cu efectele sonore! îi porunci Erica, ridicându-se cu greu în picioare.

— Fir-ar să fie, ești imensă! exclamă Dan.

Drept răspuns, femeia îl lovi cu pumnul peste braț.

— Ai zis asta de o sută de ori, și nu ești singurul. Ce-ar fi să nu te mai holbezi la mine și să-ți concentrezi în schimb atenția asupra propriei tale grăsunel!

— Mda, bine.

Dan o ajută pe Anna să se ridice în picioare, apoi o sărută pe buze.

— Ar trebui să vă găsiți o cameră dacă vă arde de așa ceva, zise Erica, împungându-l pe Dan.

— Asta *este* camera noastră, răspunse Dan, sărutând-o din nou pe Anna.

— În regulă. Atunci să ne concentrăm asupra motivului pentru care mă aflu eu aici, zise Erica, îndreptându-se către dulapul surorii sale.

— Nu știu de ce ai impresia că ți-aș putea fi de ajutor, spuse Anna, mergând legănat în urma Ericăi. Nu cred că am ceva care să-ți vină.

— Și-atunci, ce mă fac? întrebă Erica, în timp ce căuta printre hainele de pe umerase. Diseară e lansarea cărții lui Christian, și singurul lucru care mă încapă e cortul Maiei!

— În regulă, îi dăm cumva de cap. Pantalonii pe care îi porți par în regulă și cred că am o cămașă care s-ar putea să-ți vină. În orice caz, pentru mine e un pic cam mare.

Anna se întinse după o tunică brodată, de culoarea lavandei. Erica își scoase tricoul și, cu ajutorul Annei, își

trase HAINA peste cap. Deși comparabilă cu împănatul unui cârnat de Crăciun, misiunea de a-i acoperi pânțelele cu tunica se dovedise un succes. Apoi Erica se întoarse către oglindă și se privi cu o expresie critică.

— Arăți fantastic, spuse Anna, și Erica bombăni drept răspuns.

Având în vedere silueta pe care o avea, „fantastic” suna imposibil de atins, totuși Erica arăta mulțumitor și părea să-și fi dat osteneala.

— Merge, zise ea.

Încercă să-și scoată singură HAINA, însă fu nevoită să se dea bătută și să accepte ajutorul Annei.

— Unde are loc petrecerea? întrebă Anna, netezind tunica și punând-o pe umerasă.

— La Grand Hotel.

— Frumos din partea editurii să dea o petrecere de lansare pentru un autor debutant, zise Anna și se îndreptă spre scări.

— Sunt foarte entuziasmați de carte. Iar precomenzile sunt incredibil de bune pentru un roman de debut, așa că ei sunt mai mult decât bucuroși să dea o petrecere. Pare să existe mult sprijin și din partea presei, din câte mi-au spus cei de la editură.

— Și ție cum ți se pare cartea? Presupun că îți place, altminteri nu ai fi recomandat-o. Însă cât e de bună?

— Este...

Coborând cu grijă scările, în urma surorii sale, Erica reflectă câteva clipe.

— Este magică. Întunecată și frumoasă, tulburătoare și intensă și... ei bine, magică — acesta e cuvântul cel mai potrivit pentru a o descrie.

— Christian trebuie să fie în al nouălea cer.

— Da, presupun că da, spuse Erica pe un ton oarecum sovăitor, în vreme ce intră în bucătărie.

Cunoscând deja unde se aflau toate lucrurile, merse ținută spre cafetieră.

— În același timp, însă...

Se opri puțin, pentru a nu pierde numărul lingurilor de cafea puse în filtru.

— A fost în culmea fericirii atunci când i s-a acceptat cartea spre publicare, dar am senzația că scrisul l-a tulburat oarecum. E greu de zis, fiindcă nu-l cunosc atât de bine. Nu sunt sigură de ce mi-a cerut mie sfatul, însă l-am ajutat cu drag. În plus, am multă experiență în editarea manuscriselor, cu toate că eu nu scriu romane. La început, totul a mers ca pe roate, iar Christian părea deschis sugestiilor mele. Spre sfârșit însă, bătea uneori în retragere atunci când eu voiam să discut anumite aspecte. Mi-e greu să explic. Ce-i drept, este un pic excentric. Poate că asta-i tot.

— În cazul ăsta, presupun că și-a ales meseria potrivită, spuse Anna pe un ton serios.

Erica se întoarse cu fața spre ea.

— Așadar, mai nou nu sunt doar grasă, ci și excentrică!

— Și să nu uităm, distrată! adăugă Anna, făcând semn cu capul spre cafetiera pe care sora sa tocmai o pornise. N-ar strica să pui mai întâi niște apă în ea!

Cafetiera bolborosi de parcă i-ar fi dat dreptate și Erica o opri, aruncându-i surorii sale o privire urâcioasă.

Mișcându-se ca un robot, se ocupă de toate treburile casnice obișnuite. După ce le clăți, așează farfuriile și tacâmurile în mașina de spălat vase. Îndepărtă cu mâna resturile de mâncare din chiuvetă, după care o curăță cu

săpun și cu peria de vase. Apoi udă o cârpă, o stoarse și frecă suprafața mesei din bucătărie, pentru a îndepărta firimiturile și petele lipicioase.

— Mama, pot să mă duc la Sandra? întrebă Elin, intrând în bucătărie.

Privirea obraznică de pe chipul fetei de cincisprezece ani arăta că se resemnase din timp, la gândul unui răspuns negativ.

— Știi că nu se poate. În seara asta vin bunicul și bunica.

— Dar vin atât de des pe-aici! De ce trebuie să fiu mereu de față?

Elin ridică vocea, căpătând acel ton plângăreț pe care Cia nu-l putea suferi.

— Vin ca să vă vadă pe tine și pe Ludvig. Știi doar că ar fi dezamăgiți dacă n-ai apărea.

— Dar e așa de plicticos! Iar bunica mereu începe să plângă, după care bunicul îi spune să se potolească. Vreau să mă duc acasă la Sandra. Toți prietenii mei vor fi acolo.

— Exagerezi, spuse Cia, clătind cârpa de vase și agățând-o peste robinet. Mă îndoiesc că vor fi *toți* acolo. Poți merge la Sandra în altă seară, când nu ne vizitează bunica și bunicul.

— Tata m-ar fi lăsat să merg.

Cia simți că se sufocă. Nu era în stare de așa ceva. În clipele acelea, nu putea face față furiei și sfidării. Magnus ar fi știut cum să procedeze. El ar fi rezolvat situația creată de Elin. Însă ea nu o putea face. Nu de una singură.

— Tata nu e aici.

— Atunci unde e? țipă Elin, iar ochii i se umplură de lacrimi. Unde s-a dus? Probabil că s-a săturat de tine și de cicăleala ta... Pisăloago!

Cia își simți mintea golită. Ca și cum sunetele s-ar fi risipit complet, iar totul din jurul ei s-ar fi transformat într-o pâclă cenușie.

— A murit.

Vocea femeii păru să izvorască de altundeva, ca și cum ar fi aparținut unui străin. Elin o privi fix.

— A murit, repetă Cia.

În mod straniu, se simți calmă, de parcă ar fi plutit undeva deasupra bucătăriei, observând imperturbabil întreaga scenă.

— Minți, răspunse Elin, gâfâind ca după o cursă de câțiva kilometri.

— Nu mint. Asta cred polițiștii. Iar eu știu că este adevărat.

Când se auzi spunând acele vorbe, Cia își dădu seama cât de mult adevăr era în afirmația sa. Refuzase să-i dea crezare și se agățase de o vagă speranță. Adevărul însă era că Magnus se prăpădise.

— De unde știi asta? De unde știi polițiștii?

— Tata nu ne-ar fi lăsat de izbeliște.

Elin scutură din cap, ca pentru a nu îngădui acelei idei să pună stăpânire asupra ei. Dar Cia văzu că și fiica sa era conștientă de adevăr. Magnus pur și simplu nu le-ar fi abandonat niciodată.

Făcu câțiva pași și o cuprinse în brațe pe fată. Elin înțepeni, dar apoi se înduplecă, lăsându-se îmbrățișată, de parcă ar fi fost un copilăș. Cia îi mângâie părul, în vreme ce fata suspină amar.

— Gata, gata, șopti Cia și simți cum îi sporesc puterile pe măsură ce fiica sa cădea pradă mâhnirii. Poți să mergi la Sandra în seara asta. Le explic eu bunicii și bunicului.

*

Christian Thydell se privi în oglindă. Uneori chiar nu știa cum să se raporteze la propria-i imagine. Avea patruzeci de ani. Cumva, anii trecuseră în zbor, iar el se trezise în fața imaginii unui bărbat care nu numai că înaintase în vârstă, ci și începuse să încărunească pe la tâmple.

— Cât de distins arăți.

Christian tresări când Sanna apăru în spatele lui și îl cuprinse de talie.

— M-ai speriat. Să nu te mai furișezi așa.

Se eliberă din îmbrățișarea ei și, înainte de a se întoarce cu fața, îi zări în fugă expresia dezamăgită, în oglindă.

— Îmi pare rău, spuse femeia, așezându-se pe pat.

— Și tu arăți minunat, zise el, simțindu-se și mai vinovat atunci când complimentul său o făcu să se lumineze la față.

Nu putea suferi când Sanna se purta ca un cățeluș care dădea din coadă de-ndată ce stăpânul său îi oferea câtuși de puțină atenție. Soția lui era cu zece ani mai tânără decât el, dar uneori avea senzația că îi despărțeau cel puțin douăzeci de ani.

— Mă ajuți cu cravata?

Se apropie de Sanna, care se ridică în picioare și îi făcu nod, ca o expertă. Acesta ieși perfect încă de la prima încercare și femeia se dădu câțiva pași în spate, pentru a-și inspecta capodopera.

— Îi vei da gata diseară.

— Mmm... mormăi el, neștiind ce anume se aștepta Sanna să audă din partea lui.

— Mami! Nils m-a lovit!

Melker dădu buzna în cameră, de parcă l-ar fi urmărit o haită de lupi. Căutând adăpost, el își încleștă degetele lipicioase în jurul primelor lucruri apărute în cale: picioarele lui Christian.

— La naiba!

Christian se descotorosi rapid de fiul său în vârstă de cinci ani, însă era prea târziu. Pantalonii aveau deja pete lucioase de ketchup în jurul genunchilor. Se strădui din răspuțeri să-și păstreze cumpătul — lucru care se dovedise din ce în ce mai greu în ultima vreme.

— Nu poți să-i ții în frâu pe copii? se răsti el și își desfăcu în mod ostentativ nasturii pantalonilor de la costum, ca să se poată schimba.

— Sunt sigură că-i pot curăța, zise Sanna, înșfăcându-l pe Melker, care se îndrepta spre pat, cu degetele sale lipicioase.

— Și cum crezi că o să faci asta, când eu trebuie să fiu acolo peste o oră? Va trebui să mă schimb.

— Dar cred că pot... începu Sanna — părea gata să izbucnească în plâns.

— Mai bine ocupă-te de copii.

Sanna tresări la auzul fiecărei vorbe, de parcă ar fi fost biciuită. Fără să mai răspundă, îl apucă pe Melker de braț și îl scoase afară din cameră.

După ce femeia ieși, Christian se așeză greoi pe pat. Aruncă o privire în oglindă. Un bărbat ursuz. Îmbrăcat în sacou, cămașă, cravată și lenjerie intimă. Gârbovit, de parcă toate necazurile din lume s-ar fi sprijinit pe umerii lui. Încercă să-și îndrepte spinarea și să-și umfle pieptul. Deja arăta mai bine.

Era noaptea lui. Și nimeni nu putea să strice asta.

*

— Vreo noutate? întrebă Gösta Flygare, întinzând ibricul de cafea spre Patrik, care tocmai își făcuse apariția în mica bucătărie a secției de poliție.

Patrik dădu afirmativ din cap, semn că voia cafea, după care se afundă într-unul din scaunele de la masă. Auzindu-i, Ernst, câinele, veni târâș-grăpiș în cameră și se întinse sub masă, în speranța că vreun duminicatul avea să fie scăpat pe podea, numai bine cât să-l înfulece el.

— Poftim.

Gösta așeză dinaintea lui Patrik o ceașcă de cafea neagră, apoi luă loc de cealaltă parte a mesei.

— Ești cam palid la față azi, spuse Gösta, studiindu-și colegul mai tânăr.

Patrik dădu din umeri.

— Doar un pic obosit. Maia nu doarme bine și de-asta e cam iritabilă. Iar Erica e complet epuizată. Ceea ce înseamnă că lucrurile nu au fost întocmai ușoare pe-acasă.

— Și va fi și mai greu, zise Gösta.

Patrik râse.

— Vai, ce încurajator. Însă ai dreptate, probabil că așa va fi.

— Așadar, n-ai descoperit nimic nou în legătură cu Magnus Kjellner?

Gösta furișă un biscuit pe sub masă, iar Ernst dădu bucuros din coadă, atingând picioarele lui Patrik.

— Nu, absolut nimic, zise Patrik și sorbi din cafea.

— Am văzut că iar a fost pe-aici soția lui.

— Da, e ca un ritual obsesiv — dar presupun că n-ar trebui să șocheze pe nimeni. Cum altfel să reacționeze o femeie atunci când soțul ei dispare pe neașteptate?